

Oponentský posudek diplomové práce

Název práce: Evangelizace jako úkol křesťana. Srovnání praktických příkladů vybraných evangelizačních konceptů

Autor práce: Bc. Marie Němcová

Obor studia: Teologie

Posudek vypracoval: Doc. Daniel Heider, Ph.D.

Datum: 7. 5. 2016

Diplomová práce Bc. Marie Němcové *Evangelizace jako úkol křesťana. Srovnání praktických příkladů vybraných evangelizačních konceptů* se zaměřuje na téma evangelizace a misii (oba termíny autorka bere za synonyma, str. 9), které autorka (správně) považuje za základní úkol každého křesťana, a to sice v kontextu různých tuzemských (praktických) „konceptů“ současné „katolické misie“. Nejdříve autorka definuje základní pojmy, kterými jsou „misie“, „evangelizace“, „kérygma“ a „katecheze“. Poté se ve druhé části věnuje teologickým základům katolické misijní činnosti (vedle misiologie jde o její biblický kořen, jak starozákonní, tak novozákonní, a taktéž o její trinitární a mariologickou dimenzi). V třetí kapitole je poukázáno na Krista jako na vzoru evangelizace a misie. Zde autorka dospívá k sice známému, ale důležitému, zjištění, že správný misionář je *de facto* světec (není to jen politická dimenze naší společnosti, která tyto svíce naléhavě potřebuje). Konečně ve čtvrté kapitole autorka přistupuje k vlastnímu komparativnímu tématu, jímž je prezentace (a v páté kapitole srovnání) srovnání jednotlivých „konceptů“, kterými jsou Škola křesťanského života a evangelizace svaté Marie z Nazaretu, Matky Církve Škola Marie), koncept františkánské misie (v r. 2013 byli františkáni v Českých Budějovicích), koncept Koinonia Jan Křtitel, a konečně koncept farních evangelizačních buněk.

Na úvod je třeba říci, že kol. Němcová postupuje ve své práci systematicky. Její výklad je poměrně jasný (na začátku každé kapitoly autorka jasně představuje to, co bude jejím obsahem). Nicméně jasnost jejího výkladu vykoupena jejím výlučně popisným, sociologickým a převážně prakticistně orientovaným přístupem, přestože, a to je třeba

podtrhnout, je o studentku oboru „Teologie“ Práce podle mého soudu často „překypuje“ zbytečnými informacemi praktického typu (jak dlouho trvá to které setkání, v kolik začíná, apod.). Nemůžeme se ubránit dojmu, že výsledek klíčového bodu celé práce, jímž je srovnání konceptů, je poměrně „chudý“ a velice málo obsažný. Spíše než o teologické srovnání jsou dané „komparace“ výlučně sociologické povahy. Jako historika filosofa by mě zajímala odpověď na otázku „Proč?“. Proč františkánský způsob misíí je otevřen hlavně nevěřícím, a proč je založen na osobním pohovoru a sdílení zkušeností? Proč františkáni upřednostňují charismatickou modlitbu chval? Souvisí to nějak se spiritualitou sv. Františka? Proč Škola Marie, která, zdá se, je v tomto určitým protikladem františkánské misie, je více „školská“? Vychází nějak z jezuitské tradice inspirované Duchovními cvičeními sv. Ignáce (viz inspirace těchto exercicií pro třetí rok výuky na této škole, str. 50?) Pokud autorka téměř 50 stran své práce věnuje, jak říká, „teoretickému založení“ cílené komparace, pak využití této přípravné teoretické části v samotném srovnání je třeba považovat za nízké.

Na str. 26 autorka tvrdí, že správný misionář musí umět nejen dávat, ale i přijímat. Autorka tím evidentně má na mysli útěchu a „energii“ Ducha svatého. Byť to autorka na mnoha místech naznačuje (význam „slabosti“ misionářů, pokora, kenóze), nikde není psychologicky rozpracována myšlenka umět přijímat, tj. umět naslouchat. Právě především tuto schopnost by podle mého soudu dnes měl mít pravý misionář. Vyjdeme-li z výrazného podílu „šedé zóny“ v naší společnosti, tj. lidí stojících mimo oficiální církev, nicméně hledající, pak právě tato schopnost představuje důležitý předpoklad každé možné misie.

V práci postrádáme rozpracování myšlenky „inkulturace“ v části o misiologie (str. 18). Mohla by autorka k tomuto tématu v souvislosti s referátem Glasserova hesla „Missiology“ v Evangelickém slovníku teologie něco říci?

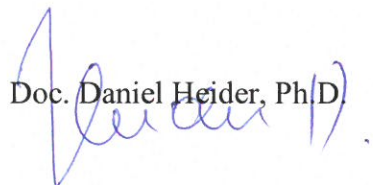
Poslední otázka vycházející z mé „zvědavosti“. Proč autorka ve své práci nezmiňuje typ „intelektuální evangelizace“, který dnes, domníváme se, velice účinně cílí na dobře vzdělanou a informovanou „šedou zónu“ našich (především ve městech žijících) spoluobčanů? Domníváme se, že např. literární a kazatelská aktivita prof. T. Halíka, která

se zaměřuje na tyto „hledající“, je v této evangelizaci velice úspěšná. Který ze zmiňovaných konceptů by k této „intelektuální misii“ měl podle autorky nejbližší?

Na závěr musím konstatovat, že oceňuji autorčinu osobní angažovanost, která je patrná v jejím velkém akcentu na téma evangelizace, nikoli jen hlavního, ale ve skutečnosti jediného úkolu každého křesťana (viz závěrečný odstavec práce). Tvrzení o tom, že každý správný misionář musí usilovat o svatost, implikuje, že o svatost má usilovat každý křesťan.

Vzhledem k výše zmíněnému obsahově chudému srovnání daných konceptů, a podle mého soudu velice spekulativně nehlubokému teologickému založení zmíněných konceptů navrhuji práci hodnotit nejvýše za „3“.

Doc. Daniel Heider, Ph.D.